

LECTURA

Súper PEPO, què vols ser de gran?

Em vaig quedar paralytat quan la profe va escriure a la pissarra el tema sobre el qual havíem de fer la nostra redacció de llengua: **Què vols ser de gran?**

Moltes vegades m'havien fet aquesta pregunta, però mai havia sabut respondre-la:

- Suposo que voldràs ser futbolista com tots els nens de la teva edat. Oi que sí, Pepo?, em deia sempre la Lluïsa, la veïna de la meua àvia

A mi m'agrada jugar a futbol al pati, però la veritat és que hi ha altres coses que m'interessen més. En canvi, la meua amiga Irene sí que ho té clar: des dels vuit anys juga en l'equip del col·le i somia marcar un gol en un estadi enorme, davant de milers de persones!

Quan un dia al pati ens va contar el seu somni, l'Ignasi i en Dídac van començar a riure:

- Tu? Però si ets una nena! Aquest somni mai es complirà. Els millors futbolistes són tots homes, això ho sap tothom!

-Això és mentida! -va dir la Irene, i va marxar corrent.

Jo sabia que, tot i que semblés empipada, el que li passava era que estava trista perquè no era la primera vegada que li deien això que el futbol no era per a les nenes.

Aquell dia em vaig quedar molt preocupat per ella, i em vaig recordar d'aquell moment en pensar en la redacció:

- ... És que abans de contestar què volem ser de grans hem de pensar si som nens o nenes? És que hi ha professions per a nens i professions per a nenes? On és escrit això...?

A la tarda, en arribar a l'Escola de Superherois, li vaig contar a la meva profe el que havia passat i li vaig demanar que m'ajudés. Ella em va explicar que, encara que ja no és igual que fa anys, entre les dones i els homes segueix havent-hi encara diferències, i per això de vegades les dones no tenen les mateixes oportunitat:

- Per exemple, Pepo, saps que en molts llocs del món les nenes no poden anar a escola perquè han d'encarregar-se de les tasques de la casa i tenir cura de la seva família? T'imagines com són les seves vides sense saber llegir ni escriure? Com creus que serà el seu futur? Però també et dic que hi ha moltes dones Súper que han lluitat perquè això canviï. T'aconsello que busquis en l'Arxiu de Súper: allà en trobaràs molts exemples.

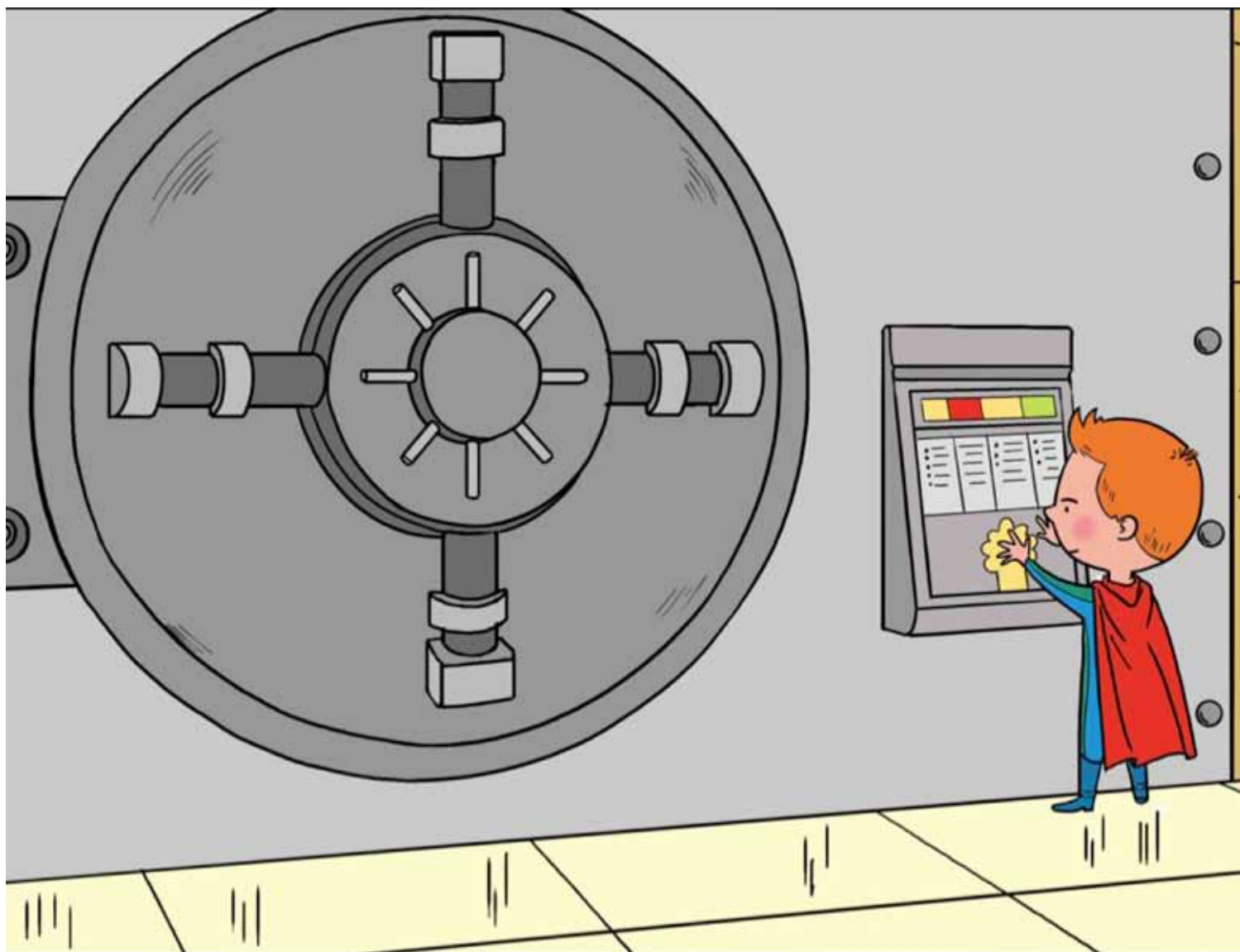
- L'Arxiu de Superherois! Però només hi poden entrar els Súper de l'últim curs!

- Et donaré la meva autorització. Crec que el teu treball és una cosa molt important i el que trobaràs allà t'ajudarà molt.

La profe em va donar una clau d'accés i totes les instruccions que havia de seguir.

- Gràcies, profe! -li vaig dir, i vaig sortir a tot córrer cap allà.

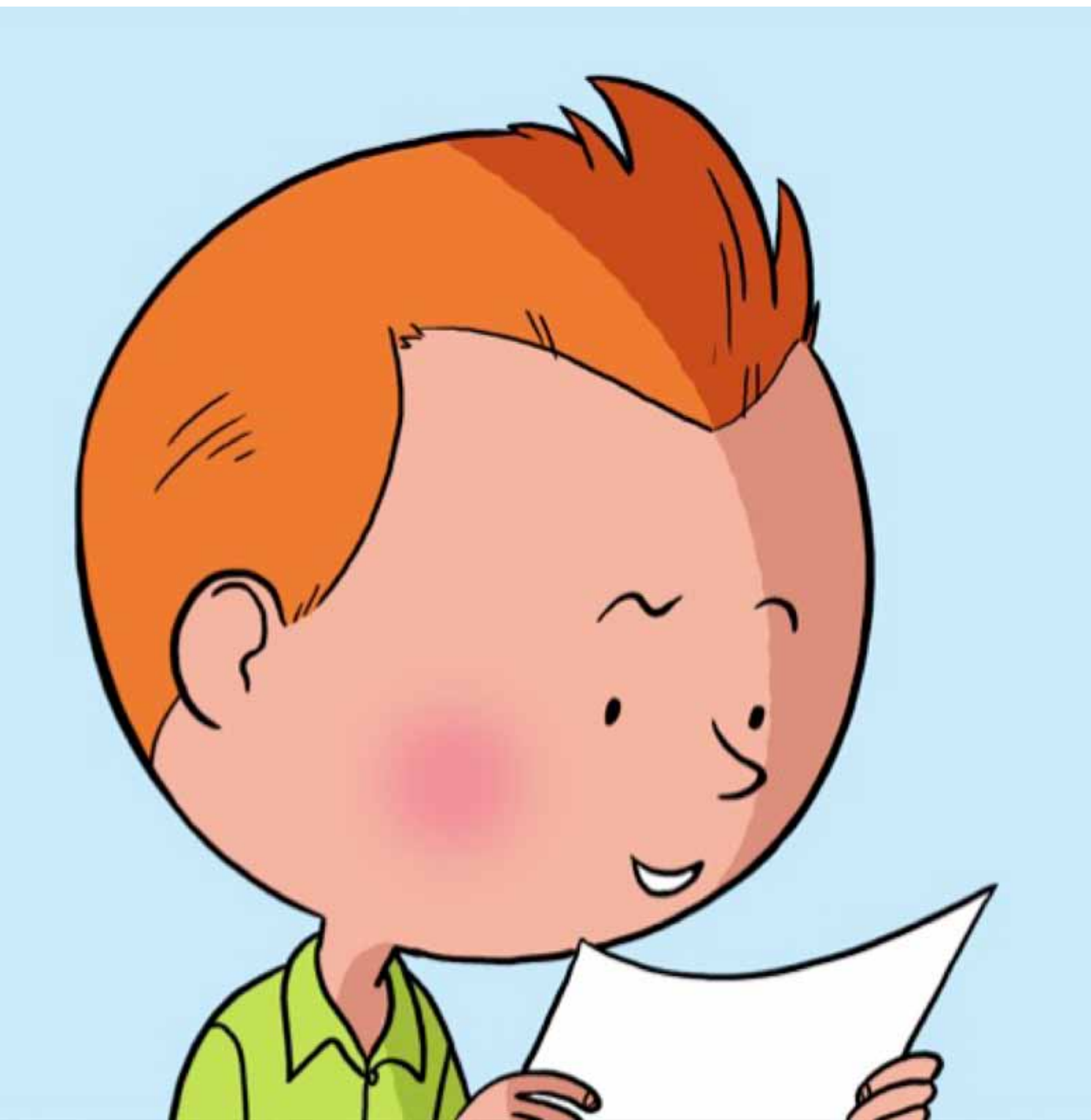

L'arxiu era al soterrani de l'escola. La informació que s'hi guardava era molt valuosa, i per això estava tan protegit. Per entrar havia de marcar en un teclat la clau que m'havien donat, com en les pel·lis! Estava molt emocionat, perquè era el primer de la meva classe que hi entrava.

Unes portes com les d'un ascensor es van obrir, i em vaig trobar amb quelcom al·lucinant: aquell lloc era enorme, ningú podia imaginar que aquí baix existís alguna cosa així. Una pantalla gegant d'ordinador, que servia per buscar la informació, penjava del sostre, i al voltant hi havia un munt d'arxius amb milers de fitxes de Súper.

Vaig llegir històries de moltes dones valentes que havien fet per primera vegada coses que abans només havien fet els homes: dones científiques, escriptores, polítiques... que van patir molt fins a aconseguir complir els seus somnis.

- Crec que he trobat el que buscava per fer la redacció, ja tinc la resposta!, vaig pensar.

L'endemà, quan vaig sortir a la pissarra a llegir el meu treball em tremolaven fins i tot les orelles. Tenia por que la profe em posés un zero com un tortell de Reis perquè, encara que havia fet la meva redacció, seguia sense contestar què volia ser de... gran.

Vaig començar a llegir:

- ... Que vols ser de gran? La meva resposta és que no ho sé...

La profe em va mirar amb una cara una "mica" rara, però no va dir res i va seguir escoltant. Els vaig contar tot el que havia descobert en l'Arxiu de Súper, els vaig parlar de moltes nenes que mai van poder triar què volien ser de grans i de totes les dones que van ser autèntiques superheroïnes i es van atrevir a lluitar per aconseguir fer el que volien, encara que moltes persones no els ho possessin fàcil. I vaig acabar dient:

- ... tot i que encara no sé què vull ser de gran, sé que el més important és que m'esforci per aconseguir complir els meus somnis. I a més he après que tots els nens i les nenes podem fer les mateixes coses i que no hi ha somnis de nens i somnis de nenes: els somnis són de tots.

La profe em va felicitar i em va dir que era molt important el que deia el meu missatge. Vaig mirar l'Ignasi i en Dídac, però es van posar molt vermells i van acotar el cap. Des de llavors mai més no van tornar a riure's de la Irene quan parlava del seu somni de ser futbolista. És una nena molt valenta, una autèntica Superheroïna, i jo em sentia molt orgullós de ser amic seu.

- I QUINS SÓN ELS VOSTRES SOMNIS, FUTURS SUPERHEROIS?

Recordeu sempre que els autèntics Súper sovint no aconsegueixen el que volen a la primera, però no es rendeixen, segueixen intentant-ho... i així aconsegueixen ser cada vegada més forts!!

